

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/2/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823010502
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3823010502.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a Mgr. Jána Odnogu na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. februára 2024 prejednal odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza a obžalovaného A. B., nar. X.X.XXXX v C., trvale bytom D. E., t. č. vo výkone väzby v ÚVV Ilava, v trestnej veci aj obžalovaného F. D., nar. XX.X.XXXX v Handlovej, trvale bytom E., D. G. H. XXXX/XX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Ilava, ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/65/2023 zo dňa 13.11.2023 a taktó jednomyseľne

rozhodol:

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods.3 Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výrokoch o vine a treste vo vzťahu k obžalovanému A. B. a podľa § 322 ods. 3 Tr. zák. sa obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom mesto Handlová, prechodne bytom E., D. H. H. X/X, I. J., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava,

uznáva za vinného, že

dňa 05. marca 2023 v presne nezistenom čase od 02:00 hodiny do 02:30 hodiny pod vplyvom alkoholu, pred predajňou BILLA na námestí C. H. XX/X F. E. nastúpil do vozidla taxislužby spoločnosti RG TAXI, značky Škoda Octavia s evidenčným číslom J. K. spoločne s F. D., kde požiadali vodiča uvedeného vozidla poškodeného A. L., trvale bytom M. H. XX, aby ich odviezol, s čím súhlasil, následne si sadli na zadné sedadlá vozidla, pričom poškodený sa ich pýtal, kam ich má odviezť, na čo F. D. uviedol, aby ich odviezol na Morovniansku cestu číslo 50, kde F. D. vystúpil a počas toho, ako bol F. D. mimo vozidla, obžalovaný A. B. sediaci na zadnom sedadle za vodičom poškodenému A. L. vulgárne nadával, potom do taxíka nastúpil F. D. a sadol si na predné sedadlo spolujazdca, tak obžalovaný A. B. povedal F. D., že „pozri, už sa boj!“ na čo F. D. odpovedal, že poškodený je kamarát a že ich vezme zadarmo, potom obžalovaný A. B. prikázal poškodenému, aby ich odviezol na ulicu D. H. H. X F. E., pričom počas cesty poškodenému opakovane vulgárne nadával, povedal mu aj, že keď ho chyť, že už ho potom nik nenájde a aj že keď prídu do kolónie, tak že z nej už nevyjde, čo u poškodeného vyvolalo strach a obavu o život a zdravie a po vysadení obžalovaného A. B. a F. D. z taxíka v kolónii ihneď s taxíkom odišiel preč,

teda

inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu,

čím spáchal

prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. a za to sa

odsudzuje:

Podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

II.

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora smerujúce voči oslobodzujúcemu výroku napadnutého rozsudku vo vzťahu k obžalovanému F. D. zamieta, pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/65/2023 zo dňa 13.11.2023 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) bol obžalovaný A. B. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. v spojení s § 140 písm. b) Tr. zák., pretože

dňa 05. marca 2023 v presne nezistenom čase od 02:00 hodiny do 02:30 hodiny pod vplyvom alkoholu, pred predajňou BILLA na námestí C. H. XX/X F. E. nastúpil do vozidla taxislužby spoločnosti RG TAXI, značky Škoda Octavia s evidenčným číslom J. spoločne s F. D., kde požiadali vodiča uvedeného vozidla poškodeného A. L., trvale bytom M. H. XX, aby ich odviezol, s čím súhlasil, následne si sadli na zadné sedadlá vozidla, pričom poškodený sa ich pýtal, kam ich má odviesť, na čo F. D. uviedol, aby ich odviezol na Morovniansku cestu číslo 50, kde F. D. vystúpil a počas toho, ako bol F. D. mimo vozidla, obžalovaný A. B. sediaci na zadnom sedadle za vodičom poškodenému A. L. vulgárne nadával a poškodenému sa vyhrážal zabitím z dôvodu, že nechce voziť v taxíku Rómov a že sa zle voči ním chová, že keď ho chyť, že ho už potom nik nenájde, potom do taxíka nastúpil F. D. a sadol si na predné sedadlo spolujazdca, tak obžalovaný A. B. povedal F. D., že „pozri, už sa bojíš!“, na čo F. D. odpovedal, že poškodený je kamarát a že ich vezme zadarmo, potom obžalovaný A. B. prikázal poškodenému, aby ich odviezol na ulicu D. H. H. X F. E., pričom počas cesty poškodenému opakovane vulgárne nadával, pričom mu povedal, že keď prídu do kolónie, tak že z nej už nevyjde, čo u poškodeného vyvolalo strach a obavu o život a zdravie a po vysadení obžalovaného A. B. a F. D. z taxíka v kolónii ihneď s taxíkom odišiel preč.

Bol za to odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Týmto istým rozsudkom bolo ohľadom obžalovaného F. D. rozhodnuté nasledovne (citácie):

Podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku súd obžalovaného F. D., nar. XX.XX.XXXX v Handlovej, okres Prievidza, trvale bytom E., D. G. H. XXXX/XX, I. J., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava, spod obžaloby Okresného prokurátora v Prievidzi, sp. zn. 2Pv 103/2023 zo dňa 14. júla 2023, pre zločin lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 188 ods. 1 Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 105/2022 Z.z. na tom skutkovom základe, že

dňa 05. marca 2023 v presne nezistenom čase od 02:00 hodiny do 02:30 hodiny spoločným konaním obvinený 1) A. B. a obvinený 2) F. D., obaja pod vplyvom alkoholu, pred predajňou BILLA na námestí Baníkov číslo 19/A v Handlovej nastúpili do vozidla taxislužby spoločnosti RG TAXI, značky Škoda Octavia s evidenčným číslom J. K., kde požiadali vodiča uvedeného vozidla poškodeného A. L., trvale bytom M. H. XX, aby ich odviezol, s čím súhlasil, následne si obvinený 1) A. B. a obvinený 2) F. D. sadli na zadné sedadlá vozidla, pričom poškodený sa ich pýtal, kam ich má odviesť, na čo spočiatku neodpovedali a až následne obvinený 2) F. D. uviedol, aby ich odviezol na Morovniansku cestu číslo 50, kde obvinený 2) F. D. vystúpil a počas toho, ako bol obvinený 2) F. D. mimo vozidla, obvinený 1) A. B. sediaci na zadnom sedadle za vodičom poškodenému A. L. vulgárne nadával, pričom obvinený 2) F. D. sa vrátil približne po 10 minútach, kde nastúpil späť do vozidla taxislužby a sadol si na predné sedadlo spolujazdca, pričom keď sa vrátil do vozidla, tak obvinený 1) A. B. povedal obvinenému 2) F.

D., že „pozri, už sa bojí!“, na čo obvinený 2) F. D. odpovedal, že poškodený je kamarát a že ich vezme zadarmo, potom obvinený 1) A. B. prikázal poškodenému, aby ich odviezol na ulicu D. H. H. X F. E., pričom počas cesty poškodenému opakovane vulgárne nadával, následne, keď poškodený prechádzal cez koľajisko a spomalil, tak mu obvinený 1) A. B. uviedol „na čo brzdiš, chceš dostať na p.u. ?, do kolónie ! a ideme zadarmo, vieš o tom !“, čo u poškodeného vyvolalo strach a obavu o život a zdravie, následne počas jazdy sa obvinený 2) F. D. pýtal poškodeného, či mu požičia 10 eur, na čo obvinený 1) A. B. zareagoval so slovami „aj tak je to gadžo sku...ý“ a pokračoval „aj keď mi dáš celú tržbu, tak si v p.i. z kolónie už neodídeš“, keď už boli takmer na mieste, kde mali obvinení vystúpiť, obvinený 1) A. B. povedal obvinenému 2) F. D. „on už z kolónie neodíde, nedá nám tých 10 eur, nech nám dá celú buksu“, následne poškodený A. L. zastavil, kde obvinený 1) A. B. znova uviedol „na čo by nám dával 10 eur, dá nám celú buksu, z kolónie neodíde“, pričom poškodený po uvedených vyhrážkach zo strachu o svoj život a zdravie, dal obvinenému 2) F. D. štyri bankovky v hodnote 5 eur, pričom obvinený 1) A. B., povedal, že „podme ho vytiahnuť z auta, aj keby ti dal celú buksu, nemôžeme ho odtiaľto pustiť živého“, na čo následne obvinený 2) F. D. vystúpil z auta, sklonil sa späť do auta, kedy mu poškodený ešte odovzdal drobné z mincovníka, pričom mu v strachu uviedol, že mu peniaze dáva dobrovoľne, nemusí mu ich vracieť a na Políciu nepôjde, kde obvinený 1) A. B. na to zareagoval slovami „Vlado, choď ho vytiahnuť“, pričom z auta vystúpil, obvinený 2) F. D. v tom čase prešiel od spolujazdcových dverí k vodičovým dverám, ktoré aj pootvoril, kde poškodený A. L. využil, že obaja obvinení z auta vystúpili a z miesta na uvedenom vozidle ušiel, pričom vyššie uvedeným spoločným konaním obvinených bola poškodenému A. L. spôsobená škoda vo výške 70 eur a poškodenému N. K., majiteľovi taxislužby spoločnosti RG TAXI škoda vo výške 50 eur,

oslobodzuje,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení napadli odvolaniami obžalovaný A. B. (v celom jeho rozsahu) a prokurátor čo do výroku o vine a treste v neprospech obžalovaného A. B. a čo do výroku o oslobodení spod obžaloby vo vzťahu k obžalovanému F. D..

Prokurátor v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že súd prvého stupňa sa pri rozhodovaní nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, nesprávne vyhodnotil skutkový stav a nesprávne právne vec posúdil, pričom postupoval v rozpore s § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por., dôkazy vyhodnotil nesprávne. Vina bola obidvom obžalovaným preukázaná v zmysle podanej obžaloby vykonanými dôkazmi. Poukázal na výpoveď poškodeného A. L., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že počas toho, ako sa presúval s obžalovanými na Morovniansku cestu, tak mu bolo povedané, že ich vezie zadarmo, veď je to kamarát, na čo on uviedol, že ich zadarmo vozit' nebude a pribrzdil, ale obžalovaní povedali, že je to v poriadku, že sa to zaplatí. Potom, ako obžalovaný D. vystúpil z vozidla, obžalovaný B. ostal v aute a začal urážať poškodeného, že je kokot, že ako sa nevhodne správa k cigáňom. Po návrate obžalovaného D. obžalovaný B. mu povedal, že pozri sa, už sa bojí, na čo obžalovaný D. odpovedal, že je to kamarát, vezme ich zadarmo. Obžalovaný B. ďalej nadával poškodenému a prikázal mu, aby ich odviezol do kolónie. Tiež mu uviedol, že načo brzdi, či chce dostať na piču. Keď chcel obžalovaný D. od poškodeného požičať peniaze, s čím poškodený nesúhlasil, obžalovaný B. reagoval „aj tak je to gadžo skurvený, aj keď mi dáš celú tržbu, tak si v piči, z kolónie už neodídeš“. Poškodený na otázku obhajcu, či obžalovaný B. použil nejaké hrozby za účelom získania peňazí, odpovedal, že k fyzickému útoku zo strany obžalovaného B. nedošlo, ale nejaké vyhrážky tam boli. Poškodený jednoznačne uviedol, že obžalovaný B. sa mu vyhrážal, že ak mu nedá peniaze, tak ho zbije alebo zabije. Obžalovaný uviedol, že načo by mu poškodený požičiaval peniaze, keď dá aj tak celú buksu. Po zastavení vozidla odovzdal poškodený zo strachu obžalovanému D. tržbu z peňaženky a tiež mincovník. Poškodený po prečítaní výpovede z prípravného konania pripustil, že to mohlo byť tak, že obžalovaný mu uviedol „podme ho vytiahnuť von z auta, aj keby ti dal celú buksu, nemôžeme ho odtiaľto pustiť živého.“ V prvej možnej chvíli poškodený s taxikom ušiel a ohlásil, že ho prepadli. Nie je pravdou, že by poškodený na hlavnom pojednávaní na viaceré otázky jeho, obžalovaných, obhajcov, sudcu odpovedal, že ani jeden z obžalovaných od neho nepýtal nasilu peniaze a ani ho nikto žiadnym fyzickým spôsobom nenapadol. Práve naopak, obžalovaný B. učinil viackrát voči poškodenému hrozbu použitia bezprostredného násillia s cieľom získať peniaze. Ďalej uviedol, že písomné vyhotovenie rozsudku nezachytáva všetky podstatné skutočnosti, ktoré vypovedal na hlavnom pojednávaní poškodený. Spáchanie skutku je preukazované aj výpoveďou svedkov D. A. a O. A., ktorým

mal poškodený uviesť, že ho prepadli, v kolónii sa mu vyhrážali zabitím a prišiel o celú tržbu. Poškodený sa navyše po skutku bál a šiel domov. Ďalej poukázal aj na vypracovaný znalecký posudok, z ktorého záver vyplýva, že bolo extrahované video, v ktorom sa obžalovaný D. dožaduje od poškodeného odpovede, že si od neho požičiava peniaze a že mu ich vráti. Obžalovaní tak jednoznačne zasiahli do osobnej slobody a majetkovej sféry poškodeného, keď použili hrozbu bezprostredného násillia ako prostriedok na prekonanie očakávaného odporu poškodeného v úmysle dosiahnuť spoločný cieľ – ktorým bolo zmocnenie sa peňazí. Záver súdu prvého stupňa, že poškodený dal obžalovanému D. peniaze, lebo vedel, že mu ich vráti, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ ide o záver súdu prvého stupňa, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by obžalovaní boli na spoločnom konaní dohodnutí, toto nie je potrebné a skutok mohli spáchať aj bez predchádzajúcej dohody alebo prípravy. Hoci obžalovaný D. nevyslovil žiadne hrozby na poškodeného, peniaze si od neho zobral. Nedôveryhodne pôsobí aj vyjadrenie obžalovaného D., že hoci mincovník od poškodeného ani nechcel, aj tak si ho zobral, keď mu ho dával. Vzhľadom k tomu navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný A. B. v písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa dopustil zločinu lúpeže formou spolupáchateľstva. S obžalovaným D. nebol ani dohodnutý, že by sa chceli spoločne zmocniť peňazí poškodeného. Aj poškodený potvrdil, že obžalovaný D. žiadal o pôžičku. Keby ju poškodený neposkytol, nič by sa nestalo. Pripustil, že poškodenému nadával. Sám ani nebol odkázaný na peniaze od poškodeného, v ten večer platil pitie aj obžalovanému D.. Z výpisov z účtov vyplýva, že peniaze mal z pracovnej činnosti. Preto nemal dôvod vykonať lúpež. Peňazí poškodeného sa zmocniť nechcel a peniaze od neho ani nepýtal. Nadávky poškodenému boli iba výsledkom hádky za jeho vyjadrenie na adresu Rómov, ale nesmerovali k snahe zmocniť sa jeho peňazí. Poškodený na otázky sudcu neuviedol, že by sa mu mal on alebo obžalovaný D. vyhrážať násillím, uvádzal iba, že si nevie spomenúť a obžalovaný D. od neho žiadal iba požičať peniaze. Ďalej uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom súdu prvého stupňa, že sa dopustil prečinu nebezpečného vyhrážania. Nemal dôvod sa poškodenému vyhrážať ani mstiť a ani nemal takýto úmysel. Odôvodnenie súdu prvého stupňa, že to bolo za správanie sa k Rómom, nie je presvedčivé a neobstojí. Medzi ním a poškodeným došlo k hádke, padali aj vulgarizmy, avšak toto nemožno kvalifikovať ako vyhrážanie sa z pomsty. Ani z jedného zvukového záznamu také vyhrážky nevyplývajú. Pokiaľ aj povedal „starý nerob kokotiny, lebo ťa tu chytím a vieš, že z teba nezostane nič“, tak toto vyjadrenie nebolo myslené vážne, násillne alebo s krikom, ale naopak pokojne a so smiechom. V prípade jeho konania mohlo ísť maximálne o priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Poškodenému sa nevyhrážal a tento to netvrdil ani pri podaní trestného oznámenia. To, že sa poškodený bál o život, bolo doplnené až následne vo výpovedi, v trestnom oznámení to v spontánnej časti vôbec nebolo. Výpoveď poškodeného mala v sebe viaceré rozpory a uznať vinu z prečinu nebezpečného vyhrážania len na základe tejto výpovede nie je možné. Rozpory sa týkali viacerých výpovedí z prípravného konania. Poškodený nemal strach o život, pretože by inak vysielateľkou tento strach signalizoval, prípadne z vozidla ušiel. Poškodený si pri výpovedi navyše na viaceré veci nepamätal a nebol si istý, čo oslabuje hodnovernosť jeho výpovede a znižuje jej dôkaznú hodnotu. Pokiaľ ide o svedkov K., A. a A., títo neboli osobne prítomní pri skutku a o tomto sa dozvedeli iba z rozprávania od poškodeného, čo zakladá pochybnosti o ich vierohodnosti a skôr prístup aplikácie zásady in dubio pro reo. Ďalej poukázal na to, že z prepisov zvukových záznamov nie sú zistené žiadne slová, že by obžalovanému D. kázal, aby vytiahol poškodeného z auta. Tiež poprel, že by vyslovil slová „pozri, už sa bojí“, čo poškodený neuviedol vo výpovedi na hlavnom pojednávaní. To, čo súd prvého stupňa opisuje v rámci skutkového stavu, že mal povedať poškodený, nie je v podstatnej časti jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní, ale ide o popis prevzatý zo zápisnice o jeho výsluchu ešte z prípravného konania. Tiež uviedol, že nebol šesťkrát súdne trestaný, ale len päťkrát, pričom v štyroch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Poprel aj, že by poškodenému povedal, že keď príde do kolónie, už z nej nevyjde. Tiež z ničoho nevyplýva, že by jeho vyjadrenie vzbudilo strach a obavu u poškodeného. Ďalej namietal, že pred výsluchom poškodeného bola prečítaná prokurátorom obžaloba, čo považuje za návod pre poškodeného, aby vypovedal v súlade s touto skutkovou vetou. Poškodený sám neuviedol, že by mal strach a na otázky odpovedal, že to tak mohlo byť, resp. si to nepamätá. Na tomto základe nemôže dôjsť k jeho odsúdeniu. Nebolo bez pochybností preukázané, že by sa voči poškodenému dopustil trestného činu nebezpečného vyhrážania, preto navrhuje použitie pravidla in dubio pro reo. Tiež poukázal na porušenia jeho práva na obhajobu (nemožnosť vyjadriť sa ku skutku prečítaním svojich pripravených poznámok, nedoručenie obžaloby a výzvy podľa § 240

Tr. por., prečítanie celej skutkovej vety obžaloby pred výsluchom poškodeného, koncipovanie skutku v obžalobe na základe výpovede poškodeného pred vznesením obvinenia), pri ktorých odkázal na svoje predchádzajúce písomné podanie. Vzhľadom k tomu navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ho oslobodil.

K odvolaniu obžalovaného A. B. sa písomne vyjadril prokurátor. V podstate zopakoval svoju argumentáciu už uvedenú v písomných dôvodoch svojho odvolania a dodal, že obžalovaní postupne vyvíjali na poškodeného nátlak, že uvádzali „pozri, už sa bojí,“ pýtali sa, či chce dostať na piču, proti jeho vôli opakovane uvádzali, že ich vezie zadarmo, že im nedá len tých 10,- Eur, ale dá im celú buksu pod hrozbou toho, že z kolónie neodíde živý, pričom sa navyše túto hrozbu pokúsili aj naplniť, keď chceli poškodeného vytiahnuť z vozidla taxislužby. Jediné, s čím súhlasil, je to, že skutočnosti uvádzané poškodeným na hlavnom pojednávaní sú v priamom rozpore s tým, čo sa uvádza v odôvodnení napadnutého rozsudku na strane 7. Nemožno sa stotožniť s názorom, že by konanie obžalovaného B. malo byť posúdené len ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, keďže dôkazy na hlavnom pojednávaní jeho vinu jednoznačne preukazujú. Vzhľadom k tomu navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného A. B. ako nedôvodné zamietol.

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný F. D.. Uviedol prostredníctvom obhajcu, že argumentácia prokurátora nezodpovedá dôkazom vykonaným na hlavnom pojednávaní, keď nekriticky a neobjektívne glorifikuje tie tvrdenia poškodeného, že počas jazdy v motorovom vozidle v dôsledku hrubého správania sa obžalovaného B. dostal strach a poskytol mu finančné prostriedky, ktoré si chcel od neho požičať. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že nebola naplnená skutková podstata zločinu lúpeže, ale aj to, že nebolo preukázané, že by sa akýmkoľvek spôsobom dopustil protiprávneho konania voči poškodenému. Nebola použitá hrozba násillia v úmysle zmocniť sa peňazí poškodeného. Súd prvého stupňa len konštatoval, že obžalovaný B. sa nebezpečne vyhrážal poškodenému. Nie je ani pravdivé tvrdenie prokurátora, že by súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku neuviedol, o aké dôkazy oprel svoje skutkové tvrdenia a ako vyhodnotil vykonané dôkazy. Súd prvého stupňa totiž jednoznačne uviedol, že poškodený vo svojej výpovedi uviedol, že ani jeden z obžalovaných ho nenútil, aby im dal finančné prostriedky, netvrdil ani, že by použili násillie. Poškodený mal strach len z vyhrážok obžalovaného B.. Ďalej uviedol, že je nevyhnutné oddeliť jeho správanie a konanie v aute od konania obžalovaného B.. Poškodený síce mal z konania obžalovaného B. strach, ale nemožno tvrdiť, že by k tomuto strachu nejakým spôsobom prispel. Vulgárne správanie obžalovaného B. nesmerovalo k zmocneniu sa finančných prostriedkov, ale bolo len nevhodnou reakciou na vyjadrenie poškodeného, že cigáňov v taxiku nevozí. Voči jeho osobe nemal poškodený v taxiku žiadne výhrady, vozil ho aj v minulosti. Poškodený vypovedal, že ho poprosil o pôžičku a že mu peniaze vráti a tiež poškodený potvrdil, že vyzýval obžalovaného B., aby so svojimi prejavmi v taxíku prestal. Tým sa dištancoval od slov obžalovaného B.. Pokiaľ mu poškodený odovzdal peniaze, nebolo to z dôvodu, že by ich násillím žiadal, vnímal to ako pôžičku, pričom nahrávkou na mobil sa len utvrdzoval v tom, že mu peniaze požičiava dobrovoľne a že nemá s vulgárnym správaním obžalovaného B. nič spoločné. V tom čase nevedel, že poškodený trpí psychickým ochorením, v dôsledku ktorého asi nadobudol strach a stres. Poškodený na viaceré otázky na hlavnom pojednávaní potvrdil, že nebol nútený žiadnymi hrozbami, aby odovzdal peniaze obžalovaným. Ďalej uviedol, že zo zabezpečenej nahrávky z mobilného telefónu nevyplýva, že by obžalovaný B. uviedol, že keď príde do kolónie, už z nej nevyjde a aby on vytiahol poškodeného z auta. Uvedené nepotvrdzuje ani svedkyňa C., ktorá sa nachádzala v bezprostrednej blízkosti taxíka. Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa rozhodol správne a zákonne a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora vo vzťahu k jeho osobe podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril aj obžalovaný A. B., a to tak, že prostredníctvom obhajcu v podstate len opätovne zopakoval svoju argumentáciu uvedenú už v písomných dôvodoch svojho odvolania.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní v rámci konečných návrhov:

· Prítomný prokurátor krajskej prokuratúry sa v celom rozsahu pridržiaval konečného návrhu uvedeného v písomných dôvodoch odvolania podriadeného prokurátora, teda navrhol po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Odvolanie obžalovaného A. B. navrhol ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

- Obhajca obžalovaného A. B. sa v celom rozsahu pridrižoval svojho konečného návrhu uvedeného v písomných dôvodoch odvolania, ako aj vyjadrenia k odvolaniu prokurátora, a teda navrhol po zrušení napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa obžalovaného A. B. oslobodiť obžalovaného A. B. spod obžaloby, nakoľko nebolo preukázané, že by sa dopustil zločinu lúpeže a ani iného trestného činu. Odvolanie prokurátora navrhol ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.
- Obhajca obžalovaného F. D. navrhol z dôvodov uvedených v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátora, aby odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.
- Obžalovaný A. B. súhlasil s tým, čo uviedol jeho obhajca a dodal, že podľa jeho názoru z vykonaného dokazovania nevyplýva ani to, že by svojím konaním naplnil skutkovú podstatu prečinu nebezpečného vyhrážania, pre ktorý ho súd prvého stupňa uznal za vinného.
- Obžalovaný F. D. súhlasil s tým, čo uviedol jeho obhajca a už nič viac nedodal.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku vo vzťahu k obidvom obžalovaným, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného A. B. je čiastočne dôvodné a odvolanie prokurátora naopak dôvodné nie je. Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu prvého stupňa, v tomto smere síce obžalovaný A. B. v písomných dôvodoch odvolania namietal procesné pochybenia súdu prvého stupňa, ale odvolací súd nezistil žiadnu opodstatnenosť týchto námietok, ktoré by mali mať za následok existenciu takej chyby, ktorá by mohla odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Odvolací súd ani sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku obžalovaného A. B., že mu nebola doručená obžaloba, odvolací súd poukazuje na čl. 370 spisového materiálu, z ktorého vyplýva, že obžalovaný A. B. dňa 17.7.2023, teda pred výsluchom o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby, prevzal obžalobu doručovanú mu prostredníctvom Ústavu na výkon väzby Ilava, čo vyplýva z ním podpísanej doručky, ako aj pečiatky Ústavu na výkon väzby Ilava zo dňa 17.7.2023.

Pokiaľ namietal nedoručenie výzvy podľa § 240 Tr. por., odvolací súd poukazuje na to, že v priebehu hlavného pojednávania mal obžalovaný A. B. možnosť nielen sám, ale aj prostredníctvom obhajcu navrhovať vykonanie dôkazov, o čom bol poučený.

Pokiaľ ide o skutočnosť, že obžalovanému A. B. nebolo súdom prvého stupňa umožnené prečítať v rámci jeho výpovede ním pripravené poznámky, k tomu odvolací súd uvádza, že v zásade k porušeniu jeho práva na obhajobu týmto nesprávnym postupom súdu prvého stupňa došlo, avšak nie zásadným spôsobom. Podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný v rámci monologickej časti jeho výpovede môže čítať ním pripravené poznámky, v čom mu nebráni žiadne ustanovenie Trestného poriadku. Na druhej strane, aj keď mu nebolo umožnené prečítať poznámky, zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania vyplýva, že obžalovaný následne súvisle a podrobne v rámci monologickej časti vypovedal a odpovedal aj na položené otázky.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj odvoláciu námietku obžalovaného A. B. o pochybení súdu prvého stupňa, keď pred vypočutím poškodeného na hlavnom pojednávaní mu bola prečítaná skutková veta z obžaloby. Tento postup rozhodne nemožno považovať za rozporný s Trestným poriadkom a už vôbec nie za „návod pre poškodeného, ako má vypovedať,“ nakoľko obžaloba sa v zmysle § 240 ods. 1 písm. b) Tr. por. doručuje aj poškodenému. Poškodený mal tak možnosť oboznámiť sa sám so skutkovou vetou z obžaloby ešte pred svojím vypočúvaním na hlavnom pojednávaní.

Napokon koncipovanie skutkovej vety obžaloby na základe výpovede poškodeného pred vznesením obvinenia samo osebe nespôsobuje žiadne procesné pochybenie súdu, ale prokurátor sa ním vystavuje riziku nepreukázania jednotlivých skutkových tvrdení, k čomu napokon v prejednávanom prípade aj došlo (k tomu pozri nižšie).

Podstatou odvolania prokurátora vo vzťahu k výroku o vine v prípade obžalovaného B. a výroku o oslobodení obžalovaného D. bolo, že obidvaja obžalovaní sa dopustili spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. voči poškodenému A. L.. Podstatou odvolania

obžalovaného A. B. bola skutočnosť, že nespáchal žiadny trestný čin a niektoré skutočnosti uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku nevyplývajú z vykonaného dokazovania.

S odvolacími námietkami prokurátora sa odvolací súd po splnení svojej prieskumnej povinnosti nestotožnil a s odvolacími námietkami obžalovaného A. B. sa stotožnil, ale iba čiastočne.

Pokiaľ ide o výrok o vine v napadnutom rozsudku, odvolací súd preskúmaním veci zistil, že tento nie je vo vzťahu k obžalovanému A. B. správny a zákonný, pričom za správny a zákonný považoval odvolací súd výrok o oslobodení vo vzťahu k obžalovanému F. D..

Odvolací súd sa síce v zásade stotožnil aj podľa jeho názoru so správnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku o tom, že obžalovaný A. B. sa dopustil „iba“ spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania a nie zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., avšak vykonal miernu úpravu skutkovej vety tak, aby zodpovedala vykonanému dokazovaniu a tiež právnej vety, keďže bol toho názoru, že obžalovaný sa dopustil spáchania tohto prečinu len v základnej skutkovej podstate a nie aj kvalifikovanej.

V súvislosti s úpravou skutkovej vety pri zachovaní totožnosti skutku odvolací súd konkrétne vyňal časť skutku namietanú aj samotným obžalovaným, a to konkrétne v časti vyhrážok obžalovaného A. B. voči poškodenému v čase, keď obžalovaný F. D. vystúpil z vozidla taxislužby, pretože poškodený v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní totiž neuviedol, že by sa mu obžalovaný A. B. v danom čase v motorovom vozidle vyhrážal a v tom čase ani nemal strach.

Pokiaľ ide o ďalší obsah skutkovej vety výroku napadnutého rozsudku o vine obžalovaného A. B. a taktiež výroku o oslobodení obžalovaného F. D., ako aj samotné písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku, odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú, pričom písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku inak zodpovedá všetkým zákonným požiadavkám (§ 168 ods. 1 Tr. por.). Súd prvého stupňa jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného A. B., prečo skutok právne posúdil ako iný trestný čin, pre ktorý nebola podaná obžaloba, a zároveň prečo dospel k záveru o nevyhnutnosti oslobodenia obžalovaného F. D. spod obžaloby.

Odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne, podrobné a tiež dostatočne presvedčivo odôvodnené skutkové a čiastočne aj právne závery (nekvalifikovanie skutku ako zločinu lúpeže) súdu prvého stupňa, o ktorých nemá ani tie najmenšie pochybnosti a ktoré si v celom rozsahu preto aj osvojil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Ani odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovaného A. B. vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovaného len ako prečinu nebezpečného vyhrážania, keď vykonané dôkazy usvedčujúce ho zo spáchania stíhaného skutku vzájomne korešpondujú, dopĺňajú sa a neboli medzi nimi zistené akékoľvek podstatné rozpory. Takéto vykonané a usvedčujúce dôkazy spolu vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, na základe ktorých bolo možné vysloviť bez pochybností logický záver o vine obžalovaného.

Odvolací súd pritom uvádza, že záveru o tom, že sa skutok stal a že ho spáchal práve obžalovaný A. B., nasvedčuje najmä výpoveď poškodeného A. L., podporne poškodeného N. K. a svedkov O. A., D. D., znalcov P. F. Q., D. D. D., tiež prehraté zvukové záznamy a listinné dôkazy, ako na to správne poukázal už súd prvého stupňa.

Za správne považoval odvolací súd aj tie závery súdu prvého stupňa, že obžalovaný A. B. (a ani obžalovaný F. D.) nespáchal zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., nakoľko aj podľa názoru odvolacieho súdu vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že by obžalovaný použil voči poškodenému násilie či hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, ako to výslovne predpokladá ustanovenie § 188 ods. 1 Tr. zák. V tomto smere bolo potrebné prikloniť sa k záveru o existencii určitých pochybností, pretože poškodený sa nevedel jednoznačne vyjadriť k tejto otázke, hoci spomenul, že nejaké vyhrážky tam boli, ale nevedel uviesť aké, resp. neuviedol, že by vyhrážky smerovali k zmocneniu sa jeho finančných prostriedkov. Zároveň potvrdil, že

peniaze bral ako pôžičku a dobrovoľne odovzdal mincovník napriek tomu, že ho k tomu nikto žiadnym spôsobom nenútil. Závery súdu prvého stupňa tak v tomto smere možno považovať za správne, nakoľko zohľadňujú aj významnú zásadu trestného konania in dubio pro reo.

Odvolačný súd sa stotožnil aj so závermi súdu prvého stupňa, že obžalovaný A. B. sa svojím konaním (uvedeným v skutkovej vete výroku tohto rozsudku) dopustil spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. Nepochybne ním vyslovené vyhrážky smrťou boli spôsobilé u poškodeného vzbudiť dôvodnú obavu, čo napokon potvrdil nielen sám poškodený, ale aj svedkovia D. A., ktorý konkrétne uviedol, že poškodený po príchode domov sa už bál z domu odísť a tiež svedok (aj poškodený) N. K.. Poškodený A. L. pri prvej možnosti, ktorá sa mu naskytla, s taxíkom ušiel zo strachu preč. Podľa názoru odvolacieho súdu tak obžalovaným A. B. použité výrazy „keď ho chytí, potom ho už nik nenájde a že keď prídu do kolónie, tak už z nej nevyjde“ boli vzhľadom na okolnosti spáchania skutku a predchádzajúce opakované vulgárne nadávky nepochybne spôsobilé vyvolať v poškodenom strach a naplniť tak znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania. V žiadnom prípade takéto konanie nebolo možné posúdiť len ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, ako sa toho domáhal obžalovaný A. B..

Na druhej strane odvolací súd nepovažoval za správne už závery súdu prvého stupňa, ktorými kvalifikoval konanie obžalovaného A. B. aj podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na formálne pochybenie právnej vety napadnutého rozsudku, kde súd prvého stupňa uvádza, že obžalovaný čin spáchal závažnejším spôsobom konania – z pomsty. Pomsta je ale osobitný motív v zmysle § 140 písm. b) Tr. zák. a nie závažnejší spôsob konania v zmysle § 138 Tr. zák. Odvolací súd bol však toho názoru, že skutočnosť, že by obžalovaný konal z pomsty, nebola v konaní hodnoverným spôsobom preukázaná. V prvom rade sám poškodený poprel, že by sa negatívne vyjadroval na adresu Rómov. Súd prvého stupňa potom nevysvetlil, prečo v tejto časti výpovede poškodenému neuveril, keď vo zvyšnej časti mu už uveril. Poškodený totiž na otázku obhajoby výslovne poprel, že by povedal, že Rómov nevozí. Okrem toho odvolací súd poukazuje aj na to, že ani v prípade, ak by sa poškodený takým spôsobom vyjadril (negatívne o Rómoch), nemusí to ešte znamenať, že by konal z pomsty. Pomsta je určitá aktivita prinášajúca uspokojenie, že sa ňou poškodzuje niekto alebo ubližuje niekomu, koho pôsobením bolo inej osobe ublížené. Pomstu nemožno zamieňať s obyčajným „rozčúlením alebo hnevom,“ pri ktorom padnú slová vyhrážok. Inými slovami – vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaný slová vyhrážok adresoval poškodenému práve z pomsty, ale pokiaľ by sa aj poškodený vyjadril negatívne na adresu Rómov, čo však preukázané nebolo, jednalo by sa zo strany obžalovaného skôr o zlosť a hnev. Odvolací súd k tomu dodáva, že pri prečine nebezpečného vyhrážania celkom bežne dôjde ku konfliktu dvoch osôb, kedy sa následne potom jedna vyhráža druhej, pričom súdna prax takéto konflikty bežne nevyhodnocuje ako konanie z osobitného motívu – z pomsty.

Odvolačný súd sa napokon v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa o nevyhnutnosti oslobodenia obžalovaného F. D. spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por., nakoľko nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je tento obžalovaný stíhaný. Súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku podrobne vysvetlené závery považuje odvolací súd za správne a v celom rozsahu akceptovateľné. Poškodený vôbec neuviedol, že by obžalovaný F. D. použil násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa jeho vecí a neuviedol ani, že by sa akokoľvek zapájal do vyhrážok vyslovených obžalovaným A. B.. Na základe uvedeného potom skutočne existovali významné pochybnosti o tom, že sa skutok uvedený prokurátorom v podanej obžalobe – v časti týkajúcej sa konania obžalovaného F. D. stal, a preto súd prvého stupňa správne rozhodol o oslobodení tohto obžalovaného spod obžaloby, zohľadňujúc rovnako významnú zásadu trestného konania in dubio pro reo.

Pokiaľ ide o ukladanie trestu obžalovanému A. B., odvolací súd nezistil u neho existenciu žiadnej pohľadujúcej okolnosti a naopak zistil existenciu jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák., že už bol za trestný čin odsúdený. Prevažoval tak u neho pomer priťažujúcich okolností nad pohľadujúcimi, z ktorého dôvodu sa zvyšovala dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby uvedená v ustanovení § 360 ods. 1 Tr. zák. o 1/3 na konkrétne rozpätie 4 až 12 mesiacov odňatia slobody.

Odvolačný súd pri prihladnutí ku všetkým zásadám ukladania trestov uvedených v § 34 Tr. zák., keď prihladol najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prevahu priťažujúcich okolností, osobu obžalovaného A. B., jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj

okolnosť, že skutku sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia pre násilnú trestnú činnosť (išlo o prečiny výtržníctva a ublíženia na zdraví), tomuto obžalovanému uložil trest odňatia slobody práve na hornej hranici upravenej trestnej sadzby, teda vo výmere 12 mesiacov. Obžalovanému priťažilo aj to, že trestný čin spáchal ešte v prvej polovici plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, necelého pol roka od začatia plynutia skúšobnej doby. Jeho osobu možno negatívne hodnotiť aj s prihliadnutím na evidenciu priestupkov, nakoľko spáchal väčšie množstvo priestupkov aj za rušenie nočného klľudu, ale tiež tri priestupky proti občianskemu spolunažívaniu.

Takto uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vzhľadom na spáchanie trestného činu v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia dostatočne zohľadňuje aj všetky okolnosti jeho spáchania a zároveň v rámci individuálnej prevencie vytvorí vhodné podmienky na výchovu obžalovaného k tomu, aby viedol riadny život a v rámci generálnej prevencie dostatočným spôsobom zabezpečí odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania obdobných trestných činov a tiež dodá pocit právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Tento trest zároveň dostatočne vyjadruje aj morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Odvolací súd napokon rovnako ako súd prvého stupňa podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil obžalovaného A. B. na výkon takto uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený pre úmyselný trestný čin.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.